

Wtorek, 23 października 2012 r.

78. wzywa Komisję do opracowania nowych modeli komunikacji obejmujących instytucje reprezentujące pasażerów, przewoźników i zainteresowane podmioty z sektora transportu w celu promowania zasady intermodalności w praktyce;

79. wzywa państwa członkowskie do jak najdalej posuniętego rezygnowania z odstępstw dotyczących stosowania rozporządzenia w sprawie transportu kolejowego i autobusowego, aby ułatwić intermodalne podróżowanie przy poszanowaniu praw pasażerów;

80. podkreśla, że intermodalność należy wspierać poprzez przewóz rowerów, wózków inwalidzkich i dziecięcych we wszystkich środkach transportu i na wszystkich liniach, w tym połączeniach międzynarodowych i dalekobieżnych oraz kolejach dużych prędkości;

81. wzywa Komisję do powołania grupy zainteresowanych podmiotów obejmującej wszystkie rodzaje transportu i świadczącej usługi doradztwa w kwestiach dotyczących stosowania odnośnych rozporządzeń;

82. nalega, by sektor stworzył przejrzystą infrastrukturę „biletów bezpośrednich” (tj. pojedynczej umowy transportowej na kilka odcinków w ramach jednego rodzaju transportu), dostępnej dla wszystkich za pośrednictwem ICT, oraz biletów zintegrowanych (tj. umów transportowych dla łańcucha podróży różnymi rodzajami transportu); w tym kontekście zwraca uwagę na rozporządzenie w sprawie transportu kolejowego, zgodnie z którym komputerowe systemy informacji o podróży oraz rezerwacji muszą zostać dostosowane do wspólnych norm, aby umożliwić udzielanie informacji na temat podróży oraz świadczenie usług sprzedaży biletów w całej UE;

83. stanowczo wzywa Komisję do kontynuowania wysiłków na rzecz stworzenia europejskiego multimodalnego mechanizmu planowania podróży, uznawanego za element niezbędny do utworzenia inteligentnych systemów transportowych (ITS), udzielania pasażerom informacji o transporcie „od drzwi do drzwi” z uwzględnieniem zarówno kosztów, jak i czasu trwania podróży, oraz wzywa państwa członkowskie, by wspólnie z Komisją usunęły istniejące utrudnienia w dostępie do publicznych danych o ruchu i do przekazywania danych, bez uszczerbku dla odnośnych uzgodnień dotyczących ochrony danych;

*

* *

84. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Przyszłość polityki rozwojowej UE

P7_TA(2012)0386

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 października 2012 r. w sprawie programu działań na rzecz zmian” przyszłość polityki rozwojowej UE (2012/2002 (INI))

(2014/C 68 E/05)

Parlament Europejski,

— uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 października 2011 r. pt. „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju – Program działań na rzecz zmian” (COM(2011)0637 – SEC(2011)1172 – SEC(2011)1173),

— uwzględniając konkluzje Rady w sprawie „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju – program działań na rzecz zmian” ⁽¹⁾,

— uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 października 2011 r. pt. „Przyszłe podejście do wsparcia budżetowego UE na rzecz państw trzecich” (COM(2011)0638),

⁽¹⁾ 3166. Posiedzenie Rady do Spraw Zagranicznych (Bruksela, 14 maja 2012 r.).

Wtorek, 23 października 2012 r.

- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie „Przyszłe podejście do wsparcia budżetowego UE na rzecz państw trzecich” ⁽¹⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie „Spójność polityki na rzecz rozwoju” ⁽²⁾,
- uwzględniając wspólny komunikat z dnia 12 grudnia 2011 r. pt. „Prawa człowieka i demokracja w centrum działań zewnętrznych UE – dążenie do bardziej skutecznego podejścia” (COM(2011)0886),
- uwzględniając wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie polityki rozwojowej Unii Europejskiej pt. „Konsensus europejski” ⁽³⁾
- uwzględniając „deklarację paryską z dnia 2 marca 2005 r. w sprawie skuteczności pomocy rozwojowej – odpowiedzialności kraju za własny rozwój, harmonizacji, zmian dostosowawczych, wyników i wzajemnej odpowiedzialności” ⁽⁴⁾,
- uwzględniając „program działań z Akry” z dnia 4 września 2008 r. ⁽⁵⁾,
- uwzględniając partnerstwo z Pusanu na rzecz skutecznej współpracy dla rozwoju zawarte w dniu 1 grudnia 2011 r. ⁽⁶⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 lutego 2007 r. pt. „Wspólnotowy kodeks postępowania w sprawie podziału pracy w polityce rozwoju” (COM(2007)0072),
- uwzględniając wniosek dotyczący dyrektywy Rady w sprawie wspólnego systemu podatku od transakcji finansowych i zmieniającej dyrektywę 2008/7/WE (COM(2011)0594),
- uwzględniając wszystkie zobowiązania podjęte przez społeczność międzynarodową w zakresie rozwoju i współpracy w ramach ONZ i pozostałych właściwych organizacji międzynarodowych, które to zobowiązania zostały również podjęte przez Unię i państwa członkowskie,
- uwzględniając rezolucję z dnia 15 czerwca 2010 r. w sprawie postępów w osiąganiu milenijnych celów rozwoju: przegląd śródk okresowy w ramach przygotowań do posiedzenia wysokiego szczebla ONZ we wrześniu 2010 r. ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 ustanawiającego instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju – wniosków i perspektyw na przyszłość ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie zwiększenia skuteczności polityki rozwojowej UE ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 września 2011 r. w sprawie zasad ramowych Unii Europejskiej dotyczących wsparcia krajów rozwijających się w zakresie wyzwań związanych z bezpieczeństwem żywnościowym ⁽¹⁰⁾,

⁽¹⁾ 3166. Posiedzenie Rady do Spraw Zagranicznych (Bruksela, 14 maja 2012 r.).

⁽²⁾ 3166. Posiedzenie Rady do Spraw Zagranicznych (Bruksela, 14 maja 2012 r.).

⁽³⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.

⁽⁴⁾ <http://www.oecd.org/dataoecd/53/38/34579826.pdf>

⁽⁵⁾ <http://www.oecd.org/dataoecd/11/41/34428351.pdf>

⁽⁶⁾ Deklaracja końcowa czwartego forum wysokiego szczebla w sprawie skuteczności pomocy, Pusan, Korea Południowa, 29 listopada–1 grudnia 2011 r.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 236 E z 12.8.2011, s. 48.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0261.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0320.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0410.

Wtorek, 23 października 2012 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2011 r. w sprawie IV Forum wysokiego szczebla w sprawie skuteczności pomocy ⁽¹⁾,
 - uwzględniając wzajemną ocenę polityki i programów Unii Europejskiej w dziedzinie współpracy rozwojowej opublikowaną dnia 24 kwietnia 2012 r. przez Komitet Pomocy Rozwojowej (DAC) OECD ⁽²⁾,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie przyszłości wsparcia budżetowego UE na rzecz krajów rozwijających się ⁽³⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 16 lutego 2012 r. ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju (A7-0234/2012),
- A. mając na uwadze, że zgodnie z Traktatem z Lizbony głównym celem polityki rozwojowej Unii Europejskiej jest ograniczenie i – ostatecznie – wykorzenienie ubóstwa;
- B. mając na uwadze, że osiągnięciem jest konsensus europejski na rzecz rozwoju podpisany przez Komisję, Radę i Parlament Europejski; przypominając o znaczeniu i zasięgu tego dokumentu, w którym utrwalono europejski plan działania w dziedzinie rozwoju, jak również o wynikających z niego osiągnięciach i wytycznych;
- C. mając na uwadze, że rok 2015 to ostateczny termin na osiągnięcie milenijnych celów rozwoju;
- D. mając na uwadze, że program działań na rzecz zmian będzie musiał przynieść rozwiązania w świecie, który uległ głębokiej zmianie i w którym wciąż pogłębia się przepaść pomiędzy zamożnymi a ubogimi we wszystkich krajach, a zwłaszcza w krajach rozwijających się;
- E. mając na uwadze, że globalizacja, będąca ważnym źródłem bogactwa, zwłaszcza w krajach o średnim dochodzie, nie przyczyniła się jednak do ograniczenia w wystarczającym stopniu niestabilności czy wręcz ubóstwa, czego skrajnym odzwierciedleniem jest wzrost bezwzględnej liczby osób głodujących i niedożywionych na całym świecie, w tym w wielu krajach o średnim poziomie dochodów;
- F. mając na uwadze, że zgodnie z komunikatem Komisji prawa człowieka i dobra administracja wciąż stanowią warunki niezbędne dla rozwoju; mając na uwadze, że obejmuje to konieczność znalezienia stosownych środków i warunków dostosowanych do sytuacji każdego kraju, a forma i poziom współpracy na rzecz rozwoju zostaną zaplanowane w taki sposób, by dostosować ją do specyficznej sytuacji panującej w każdym kraju partnerskim, w tym do możliwości przeprowadzania reform;
- G. mając na uwadze, że współpraca na rzecz rozwoju polega na wspieraniu rozwoju społecznego i rozwoju jednostki we wszystkich wymiarach, także w wymiarze kulturalnym;
- H. mając na uwadze, że wzmocnienie synergii i strategiczne powiązanie pomocy humanitarnej i rozwojowej stanowi niezbędny warunek rozwijania odporności i rozpoczęcia procesu zrównoważonego rozwoju w krajach niestabilnych lub będących w okresie transformacji, których społeczeństwa zaliczają się do najuboższych i będących w najtrudniejszej sytuacji;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0460.

⁽²⁾ <http://www.oecd.org/dataoecd/61/46/50155818.pdf>

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0317.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 113 z 18.4.2012, s. 52.

Wtorek, 23 października 2012 r.

- I. mając na uwadze, że zgodnie z art. 2 ust. 3 Traktatu z Lizbony celem Unii Europejskiej jest wspieranie trwałej społecznej gospodarki rynkowej i że powinno się to odnosić również do polityki na rzecz rozwoju oraz stosunków w ramach polityki sąsiedztwa;
- J. mając na uwadze, że zgodnie z Traktatem z Lizbony politykę rozwojową należy wdrażać w spójny sposób, a środki mające wspierać wzrost gospodarczy w krajach rozwijających się muszą służyć w pierwszej kolejności przeciwdziałaniu ubóstwu i wykluczeniu, w szczególności poprzez zapewnienie dostępu do kształcenia i opieki zdrowotnej;
- K. mając na uwadze, że należy odrzucić wszelkie próby poszerzenia definicji oficjalnej pomocy rozwojowej o strategię „Cała Unia” i „ODA plus”, zaproponowane niedawno przez Komisję, jak również pozycje niezwiązane z pomocą, np. przepływy finansowe, wydatki na cele wojskowe, anulowanie długów, przede wszystkim długów związanych z eksportem, środki wydane w Europie w ramach działań na rzecz studentów i uchodźców;
- L. przypominając o zamiarze Komisji dotyczącym wycofania ODA na rzecz krajów o średnim dochodzie w ramach zróżnicowania przewidzianego w programie działań na rzecz zmian;
- M. mając na uwadze, że ponieważ celem zaproponowanego przez Komisję programu działań na rzecz zmian jest zwiększenie skutków obecnej polityki rozwojowej, realizacja strategii „Europa 2020” i innych interesów Unii Europejskiej w dziedzinie działań zewnętrznych Unii powinna być planowana w sposób spójny z celami polityki rozwojowej;
- N. mając na uwadze deficyt demokratyczny dotyczący struktur podejmowania decyzji na szczeblu międzynarodowym – w tym G20 – opartych na sposobie zarządzania wykluczającym najuboższe kraje rozwijające się;
- O. mając na uwadze przeprowadzoną przez Komisję ocenę obecnych niedoskonałości polityki rozwojowej (fragmentacja i dublowanie pomocy występujące ze względu na to, że podział pracy wśród donatorów jest daleki od optymalnego);
- P. mając na uwadze, że w nowym programie działań przewidziano ograniczoną liczbę priorytetów, co pozwala na skuteczniejsze sprostanie nowym wyzwaniom, a konkretnie skutkom kryzysu gospodarczego, zmianie klimatu, problemom energetycznym, powtarzającym się kryzysom żywnościowym;
1. uważa, że program działań na rzecz zmian ma nowatorski charakter ze względu na wysunięcie na pierwszy plan m.in. wsparcia budżetowego, połączenia dotacji i pożyczek oraz wsparcia dla sektora prywatnego; uważa, że mechanizmy te muszą przyczynić się przede wszystkim do wyprowadzenia obywateli krajów rozwijających się ze skrajnego ubóstwa i z uzależnienia od pomocy oraz zapewnić rozpowszechnianie i stosowanie zasad dobrych rządów w dziedzinie administracji i opodatkowania;
 2. przyjmuje z zadowoleniem uwzględnienie przez Radę w konkluzjach z dnia 14 maja 2012 r. zarówno najważniejszych zasad leżących u podstaw współpracy UE na rzecz rozwoju, jak i szeregu stanowisk przedstawionych przez Parlament w niedawnych rezolucjach dotyczących współpracy na rzecz rozwoju;
 3. ubolewa nad brakiem dialogu politycznego między podmiotami instytucjonalnymi, mającym szczególnie szkodliwy wpływ na spójność polityki na rzecz rozwoju; ubolewa w tym kontekście nad tym, że w komunikacji Komisji nie zawarto wniosków dotyczących wdrożenia spójności polityki na rzecz rozwoju w praktyce poprzez powiązanie pomocy rozwojowej z innymi obszarami polityki UE, takimi jak handel, rolnictwo i rybołówstwo Unii; w związku z tym popiera spostrzeżenie Rady, zgodnie z którym „do zapewnienia większej zbieżności działań zewnętrznych UE ze spójnością polityki na rzecz rozwoju niezbędna jest ścisła współpraca między Europejską Służbą Działań Zewnętrznych a Komisją Europejską”;
 4. zauważa, że mechanizm łączony, w jego obecnym kształcie, proponuje się w celu powiązania dotacji publicznych z pożyczkami instytucji finansowych oraz innymi mechanizmami opartymi na podziale ryzyka w czasie kryzysu finansowego, co oznacza ograniczenia budżetu na rzecz rozwoju; zwraca się zatem do Komisji o zapewnienie jasnych informacji, w jaki sposób mechanizm ten spełnia cel polityki rozwojowej w oparciu o kryteria ODA, a także w jaki sposób Parlament będzie wykonywał swoje uprawnienie do kontroli;

Wtorek, 23 października 2012 r.

5. przyjmuje do wiadomości zamiar wsparcia przez Komisję „zrównoważonego i sprzyjającego włączeniu społecznemu wzrostu gospodarczego na rzecz rozwoju społecznego”, ale ubolewa nad tym, że przedmiotowy dokument nie zawiera żadnych odniesień do konieczności propagowania bardziej sprawiedliwego podziału wytworzonego bogactwa, podkreśla, że z punktu widzenia rozwoju, celem tego nowego instrumentu może być tylko i wyłącznie ograniczanie ubóstwa i przeciwdziałanie nierównościom, ostrzega, że zwrócenie uwagi wyłącznie na wzrost gospodarczy oraz nadmierna wiara w skutki automatycznego transferu rozwoju sektora prywatnego mogą prowadzić do niezrównoważonego i niesprzyjającego włączeniu społecznemu wzrostu gospodarczego, nie wywierając faktycznego wpływu na zmniejszenie ubóstwa; wzywa UE do przeprowadzenia przeglądu tej polityki pod kątem polityk zrównoważonego rozwoju, obejmujących handel, redystrybucję dobrobytu i sprawiedliwość społeczną, mając na celu poprawę warunków życia i pracy całego społeczeństwa, zarówno na terenach miejskich, jak i wiejskich;
6. jest zdania, że z perspektywy finansowej, regulacyjnej, administracyjnej i społecznej tworzenie mikroprzedsiębiorstw i MSP w krajach rozwijających się w celu stymulowania przedsiębiorczości i rozwoju sektora prywatnego jest niezbędne, aby stworzyć korzystny klimat dla działalności w krajach rozwijających się; jest zdania, że UE powinna skupić się na zniesieniu nadmiernych obciążeń regulacyjnych nałożonych na MSP i mikroprzedsiębiorstwa, a w tym kontekście zachęcać i dodatkowo wzmacniać dostęp do mikrokredytów i mikrofinansowania;
7. uważa, że program działań na rzecz zmian powinien doprowadzić do faktycznej zmiany polityki poprzez koncentrowanie się na indywidualnych i zbiorowych prawach ludności w krajach rozwijających się, takich jak Powszechna deklaracja praw człowieka, Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, Deklaracja o prawie do rozwoju oraz traktaty dotyczące ochrony środowiska;
8. uważa, że skuteczne systemy praw do ziemi w krajach rozwijających się są niezbędne, aby wykorzystać ubóstwo i stworzyć sprawiedliwe i integracyjne społeczeństwo, dlatego jednym z celów programu działań na rzecz zmian powinno być zapewnienie stosowania systemów praw do ziemi w krajach rozwijających się oraz ich stosownego monitorowania;
9. w tym kontekście potwierdza swoje zobowiązanie na rzecz włączenia społecznego, a także decyzję o przeznaczeniu co najmniej 20 % całej pomocy UE na podstawowe usługi socjalne, które ONZ określiła w milenijnych celach rozwoju (MCR);
10. zauważa, że około 82 % osób niepełnosprawnych w krajach rozwijających się żyje poniżej progu ubóstwa; dlatego uważa za niezbędne, by program działań na rzecz zmian wdrożył art. 32 Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, podpisanej już przez UE, w której uznaje się potrzebę dostępu osób niepełnosprawnych do międzynarodowej współpracy oraz włączania ich w tę współpracę;
11. zaprasza przedstawicieli parlamentów krajowych państw członkowskich UE do przeprowadzania ustrukturyzowanych corocznych spotkań z Parlamentem Europejskim w celu zapewnienia spójności w sposobie przeznaczania pomocy rozwojowej oraz wzmocnienia polityki spójności na rzecz rozwoju;
12. zauważa, że Komisja czyni ubóstwo priorytetem swojej nowej polityki „zróżnicowania”; stwierdza jednak, że 70 % osób, których dochody nie przekraczają progu ubóstwa, żyje w krajach o średnim dochodzie, z których wiele pozostaje wrażliwych i podatnych na ryzyko, zwłaszcza małe rozwijające się państwa wyspiarskie (SIDS), w związku z czym ubolewa nad tym, że w krajach tych ubodzy są wciąż pozbawieni dostępu do kształcenia, opieki zdrowotnej i innych korzyści wynikających z krajowego wzrostu gospodarczego, za co odpowiedzialność ponoszą same te kraje; wzywa Komisję do przygotowania do wdrożenia koncepcji zróżnicowania, kryteriów podatności na zagrożenia we wspólnych wytycznych programowania nowego instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju oraz opracowywanego obecnie 11. EFR, a także do uwzględnienia realiów ubóstwa, rozwoju społecznego i nierówności w danym kraju, a nie tylko wartości jego DNB;
13. wzywa Komisję i ESDZ do realizacji ich obietnicy przyjęcia podejścia opartego na prawach człowieka we wszystkich działaniach dotyczących współpracy na rzecz rozwoju;
14. kładzie nacisk na obowiązek wszystkich podmiotów państwowych i niepaństwowych dotyczący ukierunkowania ich strategii na eliminację ubóstwa; podkreśla, z jednej strony, odpowiedzialność UE za osiągnięcie celu dotyczącego 0,7 % do 2015 r., a z drugiej – konieczność ograniczania ubóstwa w krajach wschodzących poprzez zastosowanie środków wynikających z ich solidarności wewnętrznej; w tym kontekście przyjmuje z zadowoleniem konkluzje Rady, która zachęca Unię do „kontynuowania dialogu politycznego z bardziej rozwiniętymi krajami w sprawie ograniczania ubóstwa i przeciwdziałania nierównościom”;

Wtorek, 23 października 2012 r.

15. podkreśla znaczenie solidarności między pokoleniami; w tym kontekście zwraca się do Komisji o włączenie problematyki rodzinnej do głównego nurtu jako uniwersalnej zasady przewodniej dla osiągnięcia celów rozwojowych UE;
16. wzywa do dalszego wypracowania jasnego powiązania między pomocą doraźną, odbudową a rozwojem, zwłaszcza w obliczu trwającego kryzysu żywnościowego, i podkreśla konieczność skutecznej i trwałej pomocy poprzez połączenie partnerstw publiczno-prywatnych oraz społecznej odpowiedzialności biznesu; ponawia wezwanie Parlamentu i Rady skierowane do Komisji o bardziej wyraźną i skoncentrowaną strategię dotyczącą żywienia na rzecz zarządzania bezpieczeństwem żywnościowym i ograniczania wahań cen żywności do końca 2012 r.;
17. uważa, że ogromne znaczenie ma zajęcie się kwestią niedożywienia, ponieważ wciąż jest ono głównym problemem zdrowotnym w krajach rozwijających się; w tym celu wzywa do inwestycji w żywność, zdrowie i żywienie, uznając, że poprawa żywienia dzieci i matek ma kluczowe znaczenie dla walki z ubóstwem i realizacji celów zrównoważonego rozwoju;
18. za niezbędne uznaje przeznaczanie przez kraje o średnim dochodzie coraz większej części swojego dochodu na cele społeczne, w szczególności poprzez rozwijanie systemów podatkowych i innych systemów wewnętrznej redystrybucji i ochrony socjalnej, dzięki czemu UE będzie mogła stopniowo ograniczać swoje programy rozwojowe, które są jeszcze w realizacji, z korzyścią dla krajów najuboższych i przy jednoczesnym utrzymaniu ścisłego partnerstwa w kwestiach społecznych z krajami o średnim dochodzie;
19. aprobuje koncepcję zróżnicowania, niemniej jednak zwraca się do Komisji o wynegocjowanie z krajami o średnim dochodzie planu działania służącego stopniowemu ograniczaniu oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) oraz o stopniowe włączenie ich do form współpracy trójstronnej północ-południe-południe; jednocześnie wzywa, aby to stopniowe ograniczanie miało zawsze miejsce z uwzględnieniem zasady przewidywalności pomocy; dodatkowo wzywa UE do rozważenia sposobów współpracy bezpośrednio z regionalnymi zespołami ds. ubóstwa w krajach o średnim dochodzie;
20. uważa, że należy rozważyć konieczność zorganizowania konferencji międzynarodowej z udziałem krajów BRICS poświęconej finansowaniu MCR w przyszłości oraz wspieraniu współpracy trójstronnej obejmującej darczyńcę z Północy, kraj wschodzący i kraj rozwijający się; wskazuje, że koncepcja „skuteczności rozwoju” jest nie tylko użyteczna dla pomiaru polityki spójności na rzecz rozwoju, ale również stanowi okazję do pogłębienia dialogu z krajami BRICS, ponieważ koncepcję tę preferują nowi darczyńcy w dziedzinie współpracy rozwojowej;
21. z zadowoleniem przyjmuje specjalną uwagę skierowaną na prawa człowieka, demokrację i rządy prawa w programie działań na rzecz zmian; zachęca UE do podjęcia dodatkowych wysiłków, aby włączać prawa człowieka i demokrację do głównego nurtu w ramach współpracy rozwojowej i zapewnienia, by programy rozwojowe UE przyczyniały się do realizacji w krajach partnerskich ich międzynarodowych zobowiązań w zakresie praw człowieka;
22. popiera Komisję, która wyraża wolę udzielenia pomocy budżetowej partnerowi, jak tylko zobowiąże się on w ramach dialogu politycznego do przekierunkowania swoich priorytetów budżetowych na cele dotyczące rozwoju podstawowych sektorów społecznych; uważa, że wsparcie budżetowe powinno być ściślej powiązane z sytuacją w obszarze praw człowieka i sprawowania rządów w krajach otrzymujących pomoc; ponownie wzywa do ustanowienia bardziej szczegółowych kryteriów przyznawania wsparcia budżetowego;
23. choć uznaje powiązanie między rozwojem a bezpieczeństwem, jest zdania, że budżet UE przeznaczony na rozwój powinien pozostać oddzielony od finansowania spraw związanych z bezpieczeństwem, które pozostają w gestii władz krajowych;
24. domaga się od Komisji wyjaśnienia powiązania między rozwojem a migracją i nalega na to, by budżety rozwojowe w tej dziedzinie wspierały cel zintegrowanego planu rozwoju regionalnego dotyczącego głównych zagadnień związanych z imigracją, takich jak tworzenie miejsc pracy, instalowanie infrastruktury dostarczającej wody pitnej, elektryczność, ośrodki zdrowotne, szkoły itp.;

Wtorek, 23 października 2012 r.

25. ocenia, że nowa strategia w dziedzinie praw człowieka – obejmująca zarówno prawa gospodarcze, społeczne i kulturalne, jak i prawa zawarte już w Powszechnej deklaracji praw człowieka – powinna mieć wpływ na warunki udzielania wsparcia budżetowego; opowiada się za pozytywnymi i zrównoważonymi warunkami w tej dziedzinie, opartymi na podejściu dynamicznym – uwzględniającym troskę o ochronę dorobku wielu lat partnerstwa – i realizowanymi w ramach partnerstwa bazującego na dialogu politycznym dotyczącym wykorzystania różnych sposobów wdrażania wsparcia finansowego UE;

26. wzywa Komisję, Radę Europejską i państwa członkowskie do zwrócenia szczególnej uwagi na prawa mniejszości oraz nalega, aby programach rozwojowych umieszczano niezbywalne klauzule dotyczące praw człowieka i niedyskryminacji, odnoszące się między innymi do dyskryminacji ze względu na płeć, pochodzenie rasowe czy etniczne, religię lub przekonania, niepełnosprawność, wiek, orientację seksualną i wobec osób żyjących z HIV/AIDS;

27. przyłącza się do apelu Rady o przyjęcie podejścia do rozwoju opartego na prawach człowieka, w ramach którego UE uznaje zwłaszcza prawo do powszechnego i niedyskryminacyjnego dostępu do podstawowych usług, uczestnictwo w demokratycznym procesie politycznym, przejrzystość i odpowiedzialność, sprawiedliwość i rządy prawa, kładąc nacisk na ubogie i słabsze grupy społeczne;

28. wyraża jednak ubolewanie w związku z tym, że w komunikacie Komisji prawa człowieka pojawiają się głównie w kontekście ogólnych warunków dobrego rządzenia, które są jedynie środkiem do osiągnięcia rozwoju; wskazuje na to, że podejście do rozwoju oparte na prawach człowieka nie może ograniczać się do spełnienia określonych warunków, oraz na to, że potrzebne jest zharmonizowane podejście do praw człowieka, w którym prawa obywatelskie, kulturowe, ekonomiczne, polityczne i społeczne są jednakowo ważne, a rozwój oznacza przede wszystkim rozwój społeczny;

29. przypomina w tym kontekście o wadze uznania przez UE prawa krajów partnerskich do rozwoju i zobowiązań wynikających z tego prawa dla państw będących donatorami;

30. zgodnie z programem działań przyjętym podczas Międzynarodowej Konferencji na temat Ludności i Rozwoju, która odbyła się w Kairze w 1994 r., wzywa Komisję do dalszego wspierania podejścia opartego na prawach na rzecz ludności i rozwoju, zwłaszcza poprzez współpracę z organizacjami społecznymi oraz agencjami ONZ, takimi jak Fundusz Ludnościowy ONZ;

31. zachęca Radę do podjęcia działania odnośnie do wniosku Komisji na rzecz dobrze zaprojektowanego i skutecznego podatku od transakcji finansowych, który zwiększyłby przychody i pomógł w ten sposób zrealizować priorytety włączającego rozwoju globalnego;

32. stanowczo przypomina Komisji i państwom członkowskim, że oficjalna pomoc rozwojowa musi pozostać trzonem europejskiej polityki współpracy na rzecz rozwoju mającej na celu wykorzenienie ubóstwa; dlatego też podkreśla, że jeśli innowacyjne źródła finansowania rozwoju mają być powszechnie promowane, muszą mieć charakter dodatkowy, muszą być wykorzystywane w działaniach na rzecz ubogich i nie mogą w żadnym przypadku zastępować oficjalnej pomocy rozwojowej;

33. ocenia, że wprowadzeniu warunków korzystania z niektórych sposobów wydatkowania i wsparcia budżetowego ODA powinny towarzyszyć sprawnie działające instytucje i demokratyczny nadzór nad budżetami sprawowany przez parlamenty, trybunały obrachunkowe, społeczeństwo obywatelskie oraz władze regionalne i lokalne w krajach będących beneficjentami oraz gwarancje UE dotyczące ciągłości i przewidywalności pomocy udzielanej przez Unię; przyjmuje też z zadowoleniem fakt, że Rada uwzględniła te zalecenia w swoich konkluzjach; podkreśla konieczność utrzymania i upowszechnienia systemu umów dotyczących milenijnych celów rozwoju;

34. ocenia, że oficjalne opublikowane dane dotyczące ODA w niewystarczającym stopniu odzwierciedlają środki rzeczywiście dostępne na cel;

Wtorek, 23 października 2012 r.

35. podkreśla konieczność wzmocnienia dialogu politycznego, zwłaszcza między trzema instytucjami UE, w celu umocnienia istniejącego poziomu konsensusu i zaangażowania osiągniętego przy przyjmowaniu konsensusu europejskiego na rzecz rozwoju w 2005 r., który powinien dalej stanowić ramy prawne dla spójności polityki na rzecz rozwoju; ocenia w związku z tym, że nowy program może być jedynie instrumentem zgodnym z konsensusem, zmierzającym do zapewnienia skuteczniejszej polityki rozwojowej służącej osiągnięciu głównego celu unijnej współpracy na rzecz rozwoju, jakim jest eliminacja ubóstwa – w szczególności poprzez działania zmierzające do osiągnięcia milenijnych celów rozwoju oraz zapewnienie dostępu do kształcenia i opieki zdrowotnej – w kontekście zrównoważonego rozwoju;

36. życzyłby sobie zachowania opartego na konsensusie charakteru wszystkich podmiotów instytucjonalnych UE we współpracy na rzecz rozwoju, zgodnie z ustaleniami z dnia 20 grudnia 2005 r., i wzywa w tym kontekście wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa do podpisania konsensusu europejskiego na rzecz rozwoju ze względu na poważne obowiązki w zakresie programowania, jakie spoczywają na kierowanej przez nią Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych;

37. sądzi, że Unia musi w pełni przyjąć odpowiedzialność, która spoczywa na niej jako największym na świecie ofiarodawcy pomocy rozwojowej, oraz wzmocnić i lepiej wykorzystać swój potencjał polityczny, jak również dalej zwiększać swoją przywódczą rolę na szczeblu międzynarodowym w sprawach rozwojowych, w szczególności przez rozpowszechnianie zasad dobrych rządów i szkolenie podmiotów lokalnych oraz przez zdecydowane wykonanie uprawnienia przyznanego Unii na mocy art. 210 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do podjęcia każdej użytecznej inicjatywy służącej wsparciu koordynacji polityk Unii i państw członkowskich w dziedzinie współpracy na rzecz rozwoju oraz wzajemnej konsultacji co do ich programów pomocy;

38. ubolewa nad tym, że Komisja wezwała jedynie Radę do zatwierdzenia programu działań na rzecz zmian, pomimo tego, że demokratyczny nadzór, o którym mowa w Traktacie z Lizbony, powinien mieć zastosowanie w całości w dziedzinie wdrażania polityki rozwojowej; podkreśla, że wszelkie zmiany w priorytetach geograficznych, tematycznych i sektorowych współpracy Unii wymagają współdecydowania przez Parlament i Radę w ramach instrumentów finansowania współpracy na rzecz rozwoju podlegających zwykłej procedurze ustawodawczej, aby mogły zacząć funkcjonować.

39. z zadowoleniem przyjmuje nacisk położony na ściślejszą koordynację pomiędzy państwami członkowskimi poprzez rozwój wspólnego programowania, jednolitych umów handlowych UE dotyczących wsparcia budżetowego oraz wspólnych ram UE w zakresie pomiaru wyników i informowaniu o nich oraz spełnienia warunków w zakresie praw człowieka;

40. sądzi, że utrzymanie wysokich poziomów finansowania na rozwój kształcenia jest bardzo istotne, ponieważ promuje potrzebną świadomość społeczną na temat problematyki rozwojowej;

41. z zadowoleniem przyjmuje intencję Komisji, zgodnie z którą UE powinna dołożyć starań, aby pomóc krajom, które znalazły się w sytuacji niestabilności; zauważa jednak, że stosunki dwustronne mogą w tym celu nie wystarczyć, biorąc pod uwagę ramy budżetowe oraz to, że kraje w takiej sytuacji często pozbawione są funkcjonujących rządów lub systemów prawnych; dlatego wzywa UE do pracy z państwami trzecimi w danym regionie, aby wspierać rozwój i funkcjonowanie instytucji, rządy prawa oraz systemy sądowe w krajach partnerskich;

42. wzywa Komisję do rozwijania narzędzi koniecznych do zapewnienia strategicznego powiązania pomocy humanitarnej i rozwojowej w sytuacjach niestabilności, kryzysu i po kryzysach w celu wzmocnienia odporności zainteresowanych społeczeństw i państw;

43. przypomina, że w zakresie wniosku w sprawie 11 EFR wszelkie nowe kierunki polityki po przyjęcie programu działań na rzecz zmian muszą być zgodne z duchem i literą umowy z Kotonu;

44. ocenia jako niezbędne podkreślenie zalet polityki UE w zakresie współpracy na rzecz rozwoju w porównaniu z polityką innych podmiotów i wzywa w tym kontekście Komisję, aby przy wsparciu OECD określiła metodologię umożliwiającą jej ocenę skutków własnej polityki i porównanie ich ze skutkami polityki innych podmiotów, zwłaszcza tzw. gospodarek wschodzących;

Wtorek, 23 października 2012 r.

45. przypomina o konieczności prowadzenia spójnych działań przez 28 podmiotów zgromadzonych w ramach konsensusu i kładzie nacisk na konieczność wspólnej interpretacji sytuacji i wspólnego postrzegania wyzwań strategicznych;
46. wzywa do powołania niezależnego zespołu doradców, związanego administracyjnie z Komisją, którego celem byłoby rozwijanie zdolności w zakresie analizy i doradztwa na rzecz wszystkich europejskich podmiotów zaangażowanych we współpracę, w celu zapewnienia wartości dodanej spójnej i należyście skoordynowanej polityki;
47. popiera zamiar Komisji dotyczący skupienia działań prowadzonych przez UE w poszczególnych krajach partnerskich w ramach ograniczonej liczby sektorów priorytetowych, przypomina jednak, że dla uzyskania najlepszych wyników konieczne będzie wyznaczenie tych sektorów priorytetowych w ramach partnerstwa oraz pełne poszanowanie odpowiedzialności kraju partnerskiego za własny rozwój i jego priorytetów;
48. popiera przypomniane przez Radę zobowiązanie zawarte w Traktacie, dotyczące uwzględnienia celów współpracy na rzecz rozwoju przy wdrażaniu polityk, które mogłyby mieć wpływ na kraje rozwijające się, i realizacji tych celów w ogólnych ramach działań zewnętrznych Unii;
49. kładzie nacisk na zasadnicze znaczenie propagowania i obrony dobrych rządów; wzywa w tym kontekście Komisję do poparcia programów szkolenia przedstawicieli zawodów prawniczych i programów unowocześnienia ustawodawstwa, zwłaszcza ustawodawstwa dotyczącego użytkownika gruntów;
50. jest zdania, że z idei zrównoważonego rozwoju wynika konieczność skutecznego poboru krajowych podatków, automatycznego ujawniania zysków i opłaconych podatków przez transnarodowe korporacje w każdym z krajów rozwijających się, w którym prowadzą one działalność, a także przeciwdziałanie nadużyciom związanym z rajami podatkowymi, uchylaniu się od opodatkowania i nielegalnym ucieczkom kapitału; z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście projekt uregulowań UE dotyczących obowiązku sprawozdawczości osobno dla każdego kraju i przedsięwzięcia, które mają zostać uwzględnione w programie działań UE na rzecz zmian;
51. sądzi, że pomoc na rzecz wymiany handlowej UE oraz instrumenty ułatwiania handlu, które w tej chwili skierowane są tylko do sektora eksportu, powinny ulec takiej zmianie, by ułatwiać handel na lokalnych i regionalnych rynkach;
52. przypomina, że aktywne i integracyjne społeczeństwo obywatelskie stanowi – zarówno w krajach na Północy, jak i na Południu – najlepszą gwarancję dobrej administracji demokratycznej, ochrony najsłabszych grup społecznych (zwłaszcza osób niepełnosprawnych i mniejszości), rozliczalności sektora prywatnego i większej zdolności do rozdziału korzyści wynikających ze wzrostu gospodarczego;
53. ubolewa nad tym, że Komisja nie uwydatniła wystarczająco związku między problematyką płci a ubóstwem; uważa, że UE powinna inwestować w konkretne potrzeby kobiet i tworzyć pakiety ochrony socjalnej, które pomogą sprostać wyzwaniom, przed którymi stoją kobiety; podkreśla, że równość płci oraz równouprawnienie kobiet są niezbędne, aby osiągnąć międzynarodowe cele rozwoju; podkreśla, że wzmocnienie gospodarczej i politycznej pozycji kobiet nie tylko prowadzi do równości płci, ale jest również niezbędne do osiągnięcia ogólnego wzrostu gospodarczego w krajach rozwijających się i do ograniczenia ubóstwa; wzywa Komisję do zapewnienia, by równość płci oraz równouprawnienie kobiet zostały włączone do wszystkich strategii politycznych i programów UE na rzecz rozwoju poprzez plan działania na rzecz równości płci z 2010 r.;
54. wyraża życzenie, aby w programie działań na rzecz zmian sprecyzowano rolę władz regionalnych i lokalnych oraz społeczeństwa obywatelskiego jako ważnych i niezależnych podmiotów nie tylko realizujących programy lub projekty rozwojowe, lecz także pełniących podstawową funkcję w procesie kształtowania polityki rozwojowej opartej na danych; podkreśla znaczenie poprawy współpracy z nimi i wzywa do regularnego dialogu i konsultacji z tymi podmiotami w procesie tworzenia polityk; w tym kontekście podkreśla znaczenie rozpoczęcia dialogu między UE a organizacjami społeczeństwa obywatelskiego oraz władzami regionalnymi i lokalnymi;
55. wzywa do podnoszenia świadomości w nowych państwach członkowskich na temat znaczenia pomocy rozwojowej;
56. wyraża nadzieję na określenie bardziej szczegółowych tematów współpracy na rzecz rozwoju w 2015 r., który będzie rokiem przełomowym, w trakcie którego konieczna będzie pogłębiona debata, zwłaszcza w świetle działań następczych związanych z MCR; życzyłoby sobie, aby Komisja ogłosiła rok 2015 „Europejskim Rokiem Rozwoju”;

Wtorek, 23 października 2012 r.

57. wskazuje, że lepsze rozumienie wpływu polityk niedotyczących rozwoju na rozwój odgrywa zasadniczą rolę w tworzeniu i monitorowaniu skutecznych ram rozwoju; dlatego uważa za niezbędne, by program działań na rzecz rozwoju doprowadził do postępu w zakresie opartej na danych polityki spójności na rzecz rozwoju;
58. domaga się, aby wszelkie wsparcie dla sektora prywatnego w ramach ODA wpisywało się w ramy planów lub strategii krajowych krajów partnerskich, a tak przyznane fundusze przeznaczane były głównie na rozwój zasobów ludzkich, godną pracę, zrównoważoną gospodarkę zasobami naturalnymi i rozwój wysokiej jakości usług publicznych na rzecz ludności sprzyjających włączeniu społecznemu; opowiada się za tym, aby zadbać o gwarancje, by prywatne przedsiębiorstwa przestrzegały praw człowieka, zapewniały przyzwoite miejsca pracy i płaciły podatki w krajach swojej działalności;
59. z zadowoleniem przyjmuje wnioski programu działań na rzecz zmian w zakresie skuteczności pomocy z uwagi na znaczenie skuteczności pomocy dla poprawy jakości życia i zmniejszenia ubóstwa w krajach korzystających z pomocy, a także dla osiągnięcia MCR, wzywa do bardziej zdecydowanych działań UE w tej dziedzinie; podkreśla znaczenie szybkiego wdrożenia partnerstwa z Pusanu w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju; jest zdania, że skuteczne przejście od koncepcji skutecznej pomocy do koncepcji współpracy w sprawie skutecznego rozwoju wymaga zaangażowania UE i jej międzynarodowych partnerów; wyraża nadzieję na szybki międzynarodowy konsensus w sprawie porozumień roboczych dotyczących globalnego partnerstwa;
60. ocenia, że niektóre nowe wyzwania, a konkretnie zmiana klimatu i powszechny dostęp do energii, nie są w wystarczającym stopniu objęte sektorami interwencji określonymi we wniosku Komisji;
61. ponownie żąda włączenia w program działań na rzecz rozwoju zobowiązań i obowiązków zagranicznych inwestorów prowadzących działalność w krajach rozwijających się dotyczących przestrzegania praw człowieka oraz standardów środowiskowych i podstawowych standardów pracy MOP; uważa, że przedsiębiorstwa UE powinny ponosić w swoich krajach odpowiedzialność prawną za łamanie tych praw przez swoje zagraniczne filie i oddziały, nad którymi sprawują kontrolę;
62. wzywa UE do uznania prawa krajów rozwijających się do regulowania inwestycji, faworyzowania inwestorów, którzy wspierają strategię rozwojową danego kraju partnerskiego, oraz do uprzywilejowanego traktowania inwestorów krajowych i regionalnych w celu wspierania integracji regionalnej;
63. ubolewa nad tym, że w programie działań na rzecz zmian nie zajęto się problemem dzierżawy gruntów w krajach rozwijających się, zagrażającym lokalnemu bezpieczeństwu żywnościowemu; wyraża głębokie zaniepokojenie związane z obecnym zjawiskiem nabywania gruntów uprawnych przez zagranicznych inwestorów wspieranych przez rządy, z których niektórzy pochodzą m.in. z UE, co grozi osłabieniem polityki UE na rzecz zwalczania ubóstwa;
64. kładzie nacisk na konieczność uwzględnienia przekrojowego wymiaru kultury w ramach wszystkich polityk zewnętrznych UE ogólnie i w ramach polityki rozwojowej w szczególności;
65. ocenia, że Komisja powinna zachować monopol na programowanie w dziedzinie polityki rozwojowej i polityki współpracy;
66. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, ESDZ oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.
-